

и изпълнение на Неговата воля. Второто положение: Любовъ къмъ ближния. Не се съблазнявай въ брата си, който е тръгналъ вече въ правия пѣтъ. За погрѣшките му не го презирай, нито сѣди. Когато той пада и става, не го подозирай. Колко пѣти ще се подхлѣзва онзи, който е тръгналъ за Монъ-Бланъ! Колко пѣти той ще пада и на грѣбъ, и на лице, и на страни! Казвате: Еди-кой си падналъ. — Какво отъ това? Този човѣкъ е падналъ, защото върви по стрѣменъ пѣтъ. Ще пада, ще става, докато единъ день стигне върха. Гледай ти да разрешишъ правилно своята задача. Щомъ ти я разрешишъ, и той ще я разреши. Англичанитѣ направиха нѣколко опити да се качатъ на Монъ-Евересъ, но не успѣха. Обаче, тѣ не се обезсърдчиха, постоянно предприематъ нови опити. Ако англичанинътъ, който е човѣкъ съ голѣмо постоянство, не успѣ, какво остава за човѣкъ съ обикновено постоянство? Въпрѣки това, англичанитѣ не се отчаяха, тѣ се готвятъ за нови опити. Въ пѣтуването за духовния свѣтъ пѣкъ има повече препятствия и мжнотии, отколкото тия при изкачването на Монъ-Евересъ. Ето защо, ако влѣзете въ духовния свѣтъ и се съблазните, нѣма да се ползвате отъ благата, които се даватъ тамъ.

Следователно, когато въ умоветѣ ви се яви свещената идея да вървите въ духовния пѣтъ, започнете да отхранвате тази идея въ себе си съ пълна надежда, безъ никакво съмнение и колебание. Тази идея ще ви свърже съ хора, които ви обичатъ. На всѣки човѣкъ е опредѣлено, кой да го обича. И всѣки трѣбва да намѣри онзи, който го обича. Забележете, на Корнилиа се каза да отиде при Петра. Значи, едни ще отиватъ при Петра, а други — при Павла. Казано бѣше на Павла: „Ще те пратя при езичниците.“ Въ това отношение, и ние трѣбва да бждемъ готови да изпълнимъ волята Божия! Успѣхътъ на всѣка работа въ живота ни зависи отъ вътрешната вѣра, както и отъ спокойствието на нашия умъ и на нашето сърце. Поетътъ може да пише само при пълно вътрешно спокойствие. Учениятъ може да работи само при пълно вътрешно спокойствие. Азъ не говоря за външно спокойствие. Външно човѣкъ не може всѣкога да бжде спокоенъ. Повърхността на човѣка може да се вълнува, но Божественото въ него трѣбва да е въ миръ, въ тишина. Човѣкъ е двойно същество: физическо и духовно. Когато се намира въ последнитѣ дни на своя животъ, той мисли само за ядене и пиене, като животно. Въ това време Божественото начало го напуска, и той живѣе само